

Ani ň

NECHÁPU, PROČ NEDOKÁŽU ZVÍTĚZIT NAD CHTÍČEM

V matně osvětleném pokoji nás sedělo celkem sedm. Od jednoho k druhému pomalu putoval arch papíru vytržený ze sešitu. Nakonec dorazil i ke mně. Pečlivě jsem si prohlédl očíslované body seznamu a pak jsem se dole na stránce slavnostně podepsal.

„Smlouva“, jak jsme seznamu začali říkat, byla soupisem přísných pravidel chování, seznamem slibů. Každý z nás se zavazoval, že se jimi bude během nadcházejícího roku řídit.

Budeme si denně číst Bibli.

Každou neděli budeme chodit na bohoslužby.

Každý týden se naučíme nazpaměť úryvek z Písma.

Každé úterý se budeme postit.

Každý týden budeme s někým sdílet svoji víru.

Nebudeme se dívat na žádné filmy.

Nepolíbíme dívku.

Nebudeme pít alkohol.

A nebudeme masturbovat.

Vlastně si ani všechny sliby ze seznamu nepamatuji. Myslím, že jich bylo kolem patnácti. Zato si přesně vzpomínám, že slib zdržet se masturbace figuroval na seznamu pod číslem deset. Tento slib byl pro nás všechny obzvlášť důležitý.

HŘEBCI

Bylo mi osmnáct. Ostatním šesti klukům bylo mezi sedmnácti a čtyřicet. To léto jsme pracovali v organizačním týmu na křesťanském táboře pro vedoucí v Coloradu. Carlos, Clint a já jsme tam myli nádoby. Don, Brook, Jon a Scot vozili mikrobusem studenty, kam bylo potřeba. Říkali jsme si „Hřebci“, podle jména srubu, v němž byli někteří z nás ubytováni.

Už si přesně nevzpomínám, jak ten nápad se smlouvou vznikl. Mám pocit, že jsme chtěli mít nějaká pravidla. Potřebovali jsme vědět, že děláme radost Bohu. Celé to posvěcování života nám připadalo složité, a zalíbila se nám proto myšlenka, že svoji víru zredukujeme na seznam závazků a zákazů, který se nám bude lépe zvládat.

A tak jsme seděli v obýváku Jonových rodičů a podepisovali se. Když jsme skončili, Jon vzal papír, položil ho na podlahu doprostřed místnosti a klekl si vedle něj. „Pojďte, kluci,“ vybídl nás, „stvrďíme svůj slib modlitbou.“

Bylo to celé velice dramatické. K dokonalosti chyběla už jen filmová melodie v pozadí. Klekli jsme si do kruhu a vztáhli jsme pravice nad papír. Zavřeli jsme oči a sklonili hlavy. Potom jsme před Bohem slíbili, že budeme dodržovat všechna pravidla uvedená na seznamu.

Bylo to oficiální. Smlouva byla ratifikována. Byl jsem si jist, že andělé v nebi se určitě celí užaslí předklánějí, aby dobře viděli na naši působivou ukázkou zbožnosti a absolutní síly vůle, která místnost naplnila.

O několik dní později jsme se všichni rozjeli do svých domovů. Ještě pořád jsem se koupal v pocitu euforie z naší náboženské horlivosti. Každá generace potřebuje odvážné muže, lidi plně přesvědčení, osobnosti naplněné silou – Boží muže. Teď jsem jedním z nich.

Iluze trvala asi tak čtrnáct dnů. Pak jsem porušil smlouvu v jejím desátém bodě.

Rok, který následoval, byl pro mne velmi zahanbujícím poučením o tom, že nejsem naprosto schopen být z vlastních sil spravedlivý. Toho roku jsem si slova „zase desítka“ poznamenával do deníku tak často, že ani nemám chuť na to vzpomínat. Ukázalo se, že veškeré mé skvělé cíle, všechny mé sliby a všechny moje osobní snahy jsou naprosto k ničemu.

ZÁSADNÍ ZÁPAS

Když se teď ohlížím zpátky na rok, během kterého jsem žil pod tyranii „smlouvy“, už se tomu dokážu smát. Tehdy jsem se však skutečně naučil některé důležité věci o tom, že lidská pravidla a předpisy mohou v lidském životě působit jen omezené změny. Zvláště to platí v oblasti smyslné žádosti.

Onanie je samozřejmě jen jedním z nesčíslných způsobů, jak se chtitč v našem životě projevuje. Tvůj boj s chtitčem je možná úplně jiný než ten můj. Může mít třeba podobu romantických fantazií, pornografie na inter-

netu nebo pokušení něco si po sexuální stránce začít s tím, s kým chodím. Možností je bezpočet, a proto mám pro chtíč jednoduchou definici. Chtíč znamená sexuálně dychtit po něčem, co Bůh zakázal.

Chceš něco, co nemáš a co ani nemáš mít. Chtíč je víc, než že tě někdo přitahuje, že oceňuješ něčí krásu nebo dokonce že zdravě toužíš po sexu. Chtíč znamená, že tyto touhy jsou důležitější než Bůh. Chtíč chce jít za Boží mantinely a nalézt uspokojení mimo ně.

Došel jsem k závěru, že chtíč je pro naši generaci možná *zásadním zápasem*. Tím, že jsem v uplynulých pěti letech napsal dvě knihy na téma chození a dvoření, mohl jsem si uvědomit, jak je tento problém závažný pro široké spektrum věřících lidí. Dostal jsem tisíce dopisů a e-mailů od lidí z celého světa. Jsou to lidé nejrůznějšího věku a zápasí se sexuální nečistotou.

Bývají to srdcervoucí příběhy a píše je muži i ženy. Je to povídání o tom, jak malé kompromisy vedly k vážnému hříchu a k zklamání. Jsou to příběhy o tajných a mučivých zápasech s předmanželským sexem, s pornografií a s homosexualitou. Ty příběhy napsali lidé, kteří se kdysi zapřísáhli, že zůstanou čistí, a teď vůbec nemohou uvěřit, do jakých hlubin nečistoty se dostali.

Napsala mi Chelsea, dívka, která uvízla v pasti masturbace a internetové pornografie. Její dopis je typický zoufalstvím a pocitem marnosti, které zakouší tolik lidí:

Už ani nevím, kdo vlastně jsem. Jsem z toho vyděšená... Vím, že dělám špatné věci. Snažila jsem se s tím přestat. Fakt jsem se snažila. Kolikrát jsem v noci brečela. Modlila jsem se. Psala jsem si deník. Četla jsem různé knížky. Už opravdu nevím, co mám dělat. Miluju Boha, ale přece ho nemůžu pořád a pořád donekonečna prosit o odpuštění. Vím, že potřebuju něčí pomoc, ale nevím, kde ji mám vzít. Vím, že Bůh má pro můj život v plánu mnohem víc než tohle. Ale tenhle hřích nade mnou pořád vítězí.

Je ti Chelseino utrpení povědomé? Snažíš se stále dokola, ale jako by to nikdy nestačilo. Může vůbec něco člověka víc deptat, než když prohrává boj s chtíčem? Vysává to tvé duchovní nadšení. Přináší to pocit, kdy ti tvoje víra připadá prázdná. Nemůžeš se ani modlit. Celý tvůj pohled na to, jak žiješ s Bohem, je tím zbarven. Někdy tě zachvátí takový pocit hanby, že se ti Bůh zdá milióny kilometrů daleko.

CO DĚLÁME ŠPATNĚ?

Zemřel Ježíš proto, aby pro nás získal *tohle*? Musí to tak být?

Ne, nemusí. Bůh nechce, abys žil v nekonečném kruhu proher. Chelsea má pravdu. Náš nebeský Otec pro nás *opravdu* naplánoval něco víc než život ovládaný chťicem, vinou a studem. Proč to tedy neprožíváme? Co děláme špatně?

Když prohráváme bitvu se smyslnou žádostí, bývá to často tím, že se mýlíme v třech klíčových oblastech. Máme...

- špatné *měřítko* pro svatost,
- nesprávný *zdroj* síly k tomu, abychom se mohli změnit,
- a nesprávný *motiv* pro boj s hříchem.

To, že jsem nedokázal dostat „smlouvě“, bylo prvním náznakem, že moje metoda, jak odolávat chťiči, je scestná. V první řadě se zakládala na mém vlastním měřítku toho, co znamená poslouchat Boha. Vytvořil jsem si pravidlo, o kterém jsem si myslel, že se jím dokážu řídit – nebudu rok masturbovat.

Výsledkem bylo, že jsem vložil svoji naději v nesprávný zdroj síly, který mi pomůže poslouchat – ve vlastní vůli a sílu. Nevkládal jsem svoji víru v Boha. Vkládal jsem ji v Joshuu Harrise a jeho schopnost odolávat pokušení.

Ani moje motivace mi nepomohla. Ne že by byla úplně špatná. Část mého já skutečně chtěla udělat Bohu radost. Ale obrovskou část mé motivace tvořila touha „cítit se“ čistý. Chtěl jsem, abych mohl prohlásit, že jsem se nedopustil hříchu. Chtěl jsem Bohu ukázat, jak umím být dobrý a jakou mám hodnotu.

To všechno ale samozřejmě zkrachovalo. Když jsem zhřešil znovu, moje motivace se mi rozpadla. Necítil jsem se ani čistý, ani hodný Boží lásky. Kvůli pocitům viny jsem byl na rozpacích, jestli se mám vůbec modlit. A tak jsem se ještě víc snažil sebrat vůli a se svými choutkami přestat. Vedlo to ale jen k většímu pocitu zdeptanosti a k většímu zklamání. A i když jsem svoje měřítko poopravil na „nebudu to dělat během příštího *třičtvrtě* roku!“, zase se to všechno opakovalo dokola.

Poznááš se v tom? Už chápeš, že když si zvolíme špatné měřítko, zdroj síly a motivaci, vede to k stále se opakujícímu nezdaru?

Tuto knížku jsem napsal proto, že jsem poznal, že se nemusím stále plácet v bludném kruhu. Ani ty nemusíš. Boží slovo ukazuje, jak se mů-

žeme dostat na cestu ke svobodě. Ukazuje nám, že když se chceme vytrhnout z bludného kruhu neustálých porážek, je klíčové, abychom přijali Boží měřítko pro svatost, Boží zdroj síly pro změnu a Boží motiv pro boj s hříchem.

MĚŘÍTKA PRO ZÁPAS

Jaká jsou tedy Boží měřítka, když dojde na chtíč? Jaké množství nám ho Bůh chce v životě dovolit?

A teď se podrž! Odpověď zní *ani Ň*.

Je to tak. Nic. Nula.

Neříkám to proto, abych zvýšil dramatičnost situace. Skutečně věřím, že Bůh k tomu volá každého křesťana bez ohledu na to, v jaké kultuře žije nebo kolik je mu let. A není to proto, že by nás chtěl týrat nebo že by byl z principu přísný. Je to proto, že nás má rád, a protože mu patříme. Proto, že je moudrý a Jeho moudrost přesahuje naše chápání.

V dopise Efezským 5,3 čteme:

Chamtivost, jakékoliv výstřednosti – a pohlavní zvlášť – ať vám nepřijdou ani na mysl, jak se sluší na Boží děti. (SNC)

Později si řekneme, proč Bůh stanovil tak vysokou laťku. Prozatím stačí, když si všimneme, že Bůh před zmínkou o „pohlavních výstřednostech“ mluví „o jakýchkoliv výstřednostech“. Bůh nás nechce vysvobodit jen z takových hříchů, jakými jsou cizoložství a sexuální život mimo manželství. Chce, abychom se v myšlenkách i skutcích oprostili od každé nečistoty. Chce, abychom pátrali ve svém srdci a vykořenili sexuální nenasytost, která neustále hledá nějaké nové smyslové vzrušení.

Místo toho si však mnozí z nás vypěstovali jakýsi „dietní postoj“. Skutečně chceme s chtíčem skoncovat, protože víme, že není zdravý a že je nám po něm špatně. Ale sexuální žádostivost tak trochu připomíná úžasný kalorický čokoládový dort, který je prostě tak chutný, že se mu nedá úplně odolat. Bůh jistě pochopí, když dietu porušíme a tu a tam z chtíče něco uždíbneme (tady trochu víc intimností na rande, tamhle se podíváme na pochybný film nebo popustíme uzdu své představivosti).

Jedná se o stejný způsob myšlení, který prostupuje ohranou otázkou ze setkání křesťanské mládeže: „Jak daleko je moc daleko?“

Není troška chtíče přijatelná? Je vidět, jak nás „dietní postoj“ vede k tomu, abychom přijali nižší měřítko, než má Bůh. Třeba tomu můžeš říkat

„kapička neuškodí“. A vida, ono to zní jako rozumné měřítko. A co je vůbec nejlepší, vypadá to, tedy alespoň na první pohled, že by se to dalo zvládnout!

Má to ale jeden háček. Bible učí opak. Kapička chťiče není přijatelná. Proto nás Bůh povolává k odrazujícímu standardu „ani ň“. Znamená to, že v našem životě není místo, kde by chťič mohl pokojně vegetovat. Musíme s ním bojovat na všech frontách.

To zní jako pěkná dřina, co? Jestli máš ale pocit, že laťka je nasazená beznadějně vysoko, nevzdávej to. Přesně tak se totiž máš cítit...

ALE TO NEJDE!

Když jsem se rozhodoval, jak se tahle knížka bude jmenovat, navrhl mi jeden člověk, ať ji nazvu *Sexuálně nehřeším a nejsem cvok*. Ukázalo se, že pojmenování první knihy *S nikým nechodím a nejsem cvok* bylo šťastnou volbou, uvažoval dotyčný, a mé nové knize prospěje, když na ni takto naváže. A vůbec, všichni přece chceme v oblasti sexu nehřešit, ne?

To jistě, ale mně se ten nápad nezamlouval. Znělo to, jako bych tím říkal, že zbavit svůj život chťiče je snadná záležitost. Jako kdyby to bylo něco, pro co se každý člověk s takovými sklony může prostě rozhodnout. Jestli jsi už ale zkoušel dát chťiči vale, je ti jasné, že to tak není. Sexuální žádostivost a nečistota nás lákají, chytají nás do osidel a pronásledují nás jak honící psi, a to i tehdy, když jsme se po tisíci zapřísáhli, že s nimi skončujeme.

Na názvu *Ani ň* se mi líbí, že zřetelně poukazuje na něco, co může v tvém i mém životě způsobit jen Bůh. Boží měřítko *ani ň* mě rychle přivádí na konec vlastních schopností a úsilí. Připomíná mi, že Boží laťka je o tolik vyšší než laťka, kterou si pro sebe stanovuji já, že jenom vítězství získané Kristovou smrtí a vzkříšením mi může dát *pravou sílu a pravý motiv*, kterých je zapotřebí k tomu, abych se změnil.

Pevná vůle nezabírá. Jenom moc kříže dokáže zlomit moc hříchu, který nás drží v začarovaném kruhu.

Ani zoufalství, ani pýcha na to, jak jsem se změnil, nebudou fungovat. Jenom motiv milosti, tedy víra v nezaslouženou Boží laskavost, nás může vést k tomu, abychom hledali svatost beze strachu a pocitů hanby.

VE PROSPĚCH SEXU

Když jsem svému tchánovi poprvé sdělil, že píšu knihu o chťiči, položil mi vtipnou otázku: „A jsi pro, nebo proti?“ Smál jsem se a odpověděl jsem

mu, že jsem proti chtíči a navíc si myslím, že už toho v jeho prospěch bylo napsáno dost. Později jsem si ale uvědomil, že smyslem této knihy není sdělení, že jsem proti chtíči, ale že jsem *pro* Boží plán v oblasti sexuální touhy. Jisté, chtíč je špatný. Je ale špatný proto, že převrací něco, co je velmi dobré.

Někteří lidé mají nesprávný dojem, že Bůh je proti sexu. Ale On se vyjadřuje zcela jasně pro sex! Vymyslel ho. Je to úžasná myšlenka – sex plný vášně byl Boží nápad. Sex neuvádí Boha do rozpaků. V Bibli je oslavě čistého sexu v manželství věnována jedna celá kniha, Píseň písní.

Část problému, jemuž křesťané ve světě plném chtíče musí čelit, je pamatovat na to, že ani sex, ani sexualita nejsou našimi nepřáteli. Naším nepřitelem je smyslný chtíč, a ten se sexuality neoprávněně zmocnil. Musíme si neustále připomínat, že naším cílem je zachránit sexualitu *před* smyslným chtíčem, abychom ji mohli prožívat tak, jak to měl Bůh v úmyslu.

ZASLÍBENÍ SLASTI

Ve své knize *Velký rozvod* vypráví C. S. Lewis alegorický příběh o duchu muže pronásledovaného chtíčem. Chtíč se vtělil do podoby rudé ještěrky. Ta sedí muži na rameni a do ucha mu našeptává věci, které ho mají svést. Když už si muž zoufá, objeví se anděl a nabízí mu, že ještěrku zabije. Ale chlapík je rozpolcen mezi lásku ke svému chtíči a chutí ho zabít. Bojí se, že když chtíč zemře, zabije to i jeho. Předkládá andělu jednu výmluvu za druhou a snaží se ponechat si ještěrku, kterou nechce. (Začínáš se poznávat?)

Nakonec muž souhlasí s tím, aby anděl ještěrku chytil a zabil. Anděl plaza popadne, zlomí mu vaz a mrští s ním o zem. Jakmile je kouzlo chtíče zlomeno, muž – duch se ve vši nádheře promění v opravdovou bytost z masa a kostí. Ještěrka nezemře, ale promění se v nádherného koně. Muži vhrknou do očí slzy radosti a vděčnosti. Nasedne na koně a vynesou se spolu do oblak.

V tomto příběhu C. S. Lewis ukazuje spojitost mezi usmrčením smyslné žádosti a nalezením života. Člověku připadá, že když chtíč zahyne, zničí ho to. Ale tak to není. Když zahubíme svůj chtíč, nebude to znamenat konec touhy, ale počátek *čisté touhy*, která má Boha ve svém středu. Touhy, kterou On vytvořil proto, aby nás nesla do věčné budoucnosti Jeho záměrů.

Bůh po nás nikdy nechce oběť pro oběť samotnou, ale *skrze* oběť nás povolává na cestu velké radosti. Na rubové straně zdánlivé ztráty a sebezapření vždycky bývá odměna a tak hluboká a intenzivní slast, že se to,

čeho se člověk vzdal, téměř ani obětí nedá nazývat. A platí to i tehdy, když utrpení a sebezapření, skrze které nás Bůh volá, trvá po celý život.

Pokud očekáváš, že jednou zvítězíš nad chtíčem, musíš celým srdcem věřit tomu, že Bůh se proti němu nestaví proto, že neuznává slast, ale proto, že se o ni velmi zajímá.

John Piper píše ve své knize *Future Grace (Budoucí milost)*:

Proti ohni se musí bojovat zase ohněm. S ohněm chlípných žádostí se bojuje ohněm Božích radostí. Jestliže se s ohněm chtíče budeme snažit bojovat pouhými zákazy a hrozbami, třeba i hroznými Ježíšovými varováními, čeká nás nezdár. Musíme se s ním utkat za pomoci mocného slibu vyššího štěstí. Musíme spolknout malou jiskřičku potěšení z chtíče výměnou za požár slasti ze svatosti.

Chceš se osvobodit z útlaku smyslných tužeb a jednání? Chceš se vymanit z bludného kruhu viny a pocitů zahanbení?

Bůh nám oběma nabízí naději překvapivým způsobem. Neříká nám, abychom si snížili latku tak, jak si myslíme, že bychom to vlastními silami zvládli. Volá nás k tomu, abychom přijali latku Jeho slova – ani ň sexuální nemravnosti nebo nečistoty. Bůh chce, abychom si nad možnostmi našich vlastních sil zoufali a nezbylo nám nic jiného než se obrátit o pomoc k Jeho milosti.

V tom je tajemství Jeho plánu. Boží sílu najdeš ve své slabosti. Když už si sám v sobě zoufáš, nalezneš naději v Něm. A když odmítneš chtíč, zjistíš, že opravdovou slast ti může dát jedině Bůh.